

Julia's Winkeltje
door
Regina Jansen

Julia's Winkeltje

Regina Jansen

*wees wijs, klaar de wijn en zet je toekomstdroom af
tegen de korte tijd die je gegeven is.
Terwijl wij praten is de jaloerse tijd al gevlogen:
pluk de dag
en reken zo min mogelijk op morgen.
Horatius*

Julia's Winkeltje
Copyright © 2024 Regina Jansen

Omslag: Regina Jansen
<http://www.reginajansen.nl>
Facebook: Boeken van Regina Jansen
Print on demand uitgeverij: <https://www.bookmundo.com/nl/>

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Regina Jansen.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen en plaatsen berust op louter toeval.

Aan iedereen die een lichtpunt in mijn leven is
en
aan iedereen die een lichtpunt in deze donkere wereld is
Dank je!

Lang voordat het woord viel, wist ze het eigenlijk al. Lang voordat de beslissing kwam had ze onwillekeurig al verder gekeken.

Ze keek naar haar man, terwijl hij het woord voerde, wat een zak dacht ze. Hij meent, dat hij casanova is met zijn kalende kruin en te dikke bierpens. Hij droeg te vlotte kleding, wat hem misschien nog wel meer triest maakte.

Ze luisterde niet naar hem, keek afwezig de woonkamer rond. Kinderen had ze nooit gehad, beiden waren door blijven werken, hij op kantoor in een fabriek en zij als verzorgende. Wat hij niet wist is dat ze een geheim spaarpotje had, alsof ze toen had geweten wat er ging gebeuren.

Maar ook dat was niet zoveel.

“Ik pak mijn spullen.” Ze stond op en liep weg, hem verbluft achterlatend.

En daar zat ze dan, op de slaapkamer, waar al jaren geen actie meer was. Had ze ooit van hem gehouden? Ze ving een blik op van zichzelf in de spiegel. Ze streelde door haar grijzende haren en zag zichzelf, haar ogen moe, rimpels en iets te dik. Ze zat midden in de overgang.

Toen ze haar man, eh haar bijna ex-man op de trap hoorde stommelen, stond ze snel op en opende haar klerenkast. Ze was heel druk met het uitzoeken wat mee moest en legde het heel zorgvuldig over de stoel heen. Er ging niet eens zoveel mee. De meeste kleding keurde ze af en ze was zich zo bewust van zijn wat zwetende lichaam bij de deur. Hij zei niets. Lafaard. Waarom had ze de beste jaren van haar leven aan hem verspild? Toen ze klaar was legde ze alles in een oude koffer en liep langs hem naar de badkamer, waar ze haar toiletartikelen verzamelde en alles erbij propte. Ze kreeg de koffer amper dicht. Even later hoorde ze de voordeur dichtslaan.

De stilte drukte zwaar op haar. De ruimtes waren zo beladen met een akelige sfeer. Ze ging op de trap zitten en had graag in tranen uit willen barsten, maar haar keel was dik en ze kon zo moeilijk slikken en normaal ademen. Het begon al te schemeren en Julia stond eindelijk op. In het halfdonker verzamelde ze haar weinige spullen die desondanks toch zeven vuilniszakken en boodschappentassen bevatte.

Daarna bestelde ze een kamer in een hotel en een taxi-bus, met een vriendelijk verzoek om ook haar oude fiets mee te nemen. Het was een raar gevoel om de deur voor de laatste keer dicht te doen en buiten wachtte ze op de taxi.

Het bleek een vriendelijke oudere man te zijn. “Gaat het?” Zijn sympathieke stem deed haar bijna huilen, maar ze vermande zich en wees naar haar spullen. “Kan dat allemaal mee? Alstublieft?”

“Natuurlijk. Gaat u vast zitten. Mijn naam is Gerrit Broekhuizen.”

Onderweg vertelde hij over zijn zoon die eindelijk woonruimte gevonden had, na jarenlang zoeken. En zij verliet haar woning. Het kon raar lopen.

De ritprijs was pittig, al deed de chauffeur er tien euro af. Hij hielp haar met de zware spullen bij het huis en het hotel. “Dank je.” Ze drukte een briefje van vijf in zijn handen en kneep hem even heel hartelijk voor zijn zwijgende begrip en hulp.

En daar zat ze dan in een hotel. Haar fiets buiten op slot en haar spullen op een rijtje in de kamer.

Ze zat op het bed en keek naar haar spullen. Een kerkklok begon te luiden en ze telde de slagen. Vier uur. En ze wist niet hoe snel ze in actie moest komen. Ze belde de makelaar om het huis te koop te zetten. Ze belde een advocaat voor de scheiding en belde haar werk af, ze meldde zich ziek. En opeens voelde ze zich ziek. Het was al donker toen ze het centrum inliep, om bij een fel verlichte pizza een hapje te gaan eten. Later wist ze niet te vertellen wat ze had gegeten.

Tja, wat nu. Een middelbare vrouw in de overgang die niets had. Wat moest ze nu? Alles op haar fiets laden en gewoon wegfietsen? Het was januari en het was al donker buiten. En koud.

Ze dacht aan haar collega's. Konden die haar helpen? Maar ze waren zelf overwerkt en hadden meer dan genoeg te stellen met hun eigen leven en gezin. Gezeten aan het smalle bureautje met een glas water, pakte ze haar laptop en zette hem aan de stroom. Tja wat nu. Wat moest ze nu doen? Ze kon zo aan de slag bij iedere zorginstelling, maar dat wilde ze niet meer. Ze kon het niet meer. Het werk was teveel, te zwaar. Er werkten niet veel vrouwen meer van haar leeftijd bij de zorginstelling waar ze vaak nachtdienst draaide. Iedere keer kwam ze doodmoe thuis met pijnen, hoewel ze vaak fysiotherapie had. Haar lichaam kon het niet aan. Maar wat kon ze wel?

Ze zat bij huizen te kijken, woonruimtes, maar alle informatie ging langs haar heen. Totdat ze een klein pand vond in een klein stadje, in het oude stadsdeel.. Ze zag een klein pleintje met een boom ervoor en een prachtige gevel en een groot raam. Er stonden een paar bloembakken voor.

Geïnteresseerd las ze: *Aan een markant pleintje in het sfeervolle oude dorpscentrum gelegen. Charmante winkelruimte van ca 32m2. Ze rekende het uit, dus zes bij 5 meter ongeveer. Er stond een ronde potkachel in en een donkerbruine toonbank. De deur was mooi ouderwets en in gedachten hoorde ze de bel gezellig klingen wanneer er een klant binnenkwam. Het behang was afschuwelijk beige.*

Ze las verder. De ruimte heeft als onderdeel van een gemeentelijk monument een karakteristieke uitstraling en is voorzien van een grote raampartij, een hoog plafond met schitterende ornamenten, een echte ouderwetse eikenvloer, toiletruimte met vrijdragend toilet en fonteintje, winkelruimte met een fraaie uitstraling aan een gezellig pleintje.

- Binnen de geldende bestemming zijn zowel detailhandel als dienstverlening toegestaan.. Huurprijs 500 euro exclusief in de maand, dat viel haar echt mee. Huurtermijn nader over heen te komen. Bouwjaar 1900.

Het was direct beschikbaar. Boven de winkel zat een klein woongedeelte. Dat had schuine wanden in het woongedeelte dat nog kleiner was dan de winkel. Het waren maar een paar foto's.

Ze zocht het op Google en zag dat ze bijna anderhalf uur moest reizen om er te komen. Voordat ze het wist plande ze online een afspraak in op morgenmiddag half twee, zo kon ze eerst even de boel verkennen. Ze zocht de treinverbinding

uit en zag dat er grote villa's stonden, niet eens zo veraf van haar winkel. Een café, met een snackbarhoek zat er niet veraf. Ze hield van de sfeer van het oude centrum. In een nieuwe gedeelte van het dorpje was een groot half overdekt winkelcentrum, met een paar bekende winkelketens. Het oude centrum lag wat apart, gescheiden door een spoorbaan en een grote straat die het dorpje vrijwel in tweeën sneed. Het winkelpand was niet ver van de IJssel af.

Julia deed haar laptop uit en ging op bed liggen. Wat deed ze toch raar. Haar beslissingen waren op emotie gebaseerd. Eigenlijk wist ze niet zo goed wat ze moest doen nu. Toch besloot ze te gaan. Als het helemaal niet zou lukken, kon ze er wonen en daar een baan zoeken. Ze sloot haar ogen en voelde een hoofdpijn opkomen en toen barstte ze los in de ergste huilbui die ze in jaren had.

De volgende dag stond ze op het perron, waar scholieren overduidelijk in de meerderheid waren. Ze had slecht geslapen en rare dromen gehad, die ze bij het ontwaken amper meer wist te herinneren. En daar ging ze, bestemming onbekend. Waarom deed ze dit? Waarom ging ze niet verder met haar scheiding? Ze had hier best wel wat kunnen zoeken. Ze had haar verblijf in het hotel verlengd en het was haar duidelijk dat ze helemaal niet meer wist wat ze deed. Maar soms moest je buiten de lijnen stappen, een hele andere weg inslaan. En terug naar haar oude leven, naar haar werk voelde niet goed meer.

En wat wist ze van winkels af? Boekhouding? Ze had een goede boekhouder nodig, want zo goed was ze niet. Julia toch, waar ben je mee bezig?

Verloren stond ze in een grote hal, inchecken, uitchecken. Ze snapte de wereld niet. Ze moest nog meer dan tien jaar werken voordat ze kon genieten van haar pensioen. Hoewel, als ze dat winkeltje begon, werd ze zelfstandiger en dan bouwde ze geen pensioen op. Ze had nog niets en liep nu al tegen bergen vragen en problemen op.

Een klein half uurtje moest ze overbruggen en ze stond op een koud perron te wachten. Ze keek naar jonge mensen, gezinnen of echtparen. Er waren maar weinig alleenstaanden van haar leeftijd. Een jongeman met een gitaar op zijn rug en warrig lang haar glimlachte vriendelijk toen de trein eenmaal kwam en hij haar voor liet gaan. Zou hij een reis maken? Wat leek het haar heerlijk om zomaar de wijde wereld in te gaan. Dat heeft ze nooit kunnen doen. Ze had altijd een draaiboek klaar en nu opeens ging ze zelf op avontuur uit. Het moest de overgang zijn die haar dit soort dingen liet doen. Vaak had ze het idee dat ze naar zichzelf zat te kijken.

Eindelijk kwam de trein en daar ging ze. Ze zat bij het raam te kijken naar het voorbij snellende landschap. Soms stopte ze bij een station en toen ze eindelijk daar was stapte ze uit op een ouderwets uitzierend station. Er stonden een paar oude bomen bij een enorme fietsenstalling. Het gaf een lelijk gezicht wat een mooi plaatje had kunnen zijn.

Iedereen werd opgehaald of vertrok met meer mensen. Ze bleef even dwalen op het perron, pakte de routeplanner op haar mobiel erbij en nam de brug over de weg naar het oude gedeelte.

Grote villa's met rododendrons of andere struiken. Sommige villa's waren strak in de verf en hadden prachtige tuinen. Sommige andere waren wat verwaarloosd vol fietsen of half verzakte schuttingen. Een klein pleintje met auto's en een modern dierenartspand naast een bakkerij in een ouderwets huisje. Ze zag kleine huisjes met dakkapellen en kleine balkons, smalle stoepen en kleine straatjes. Sommige straten hadden eenrichtingsverkeer. Een kapsalon zat in een kleine hoekpand en even keek ze naar binnen. Het had een ouderwetse uitstraling. Ze passeerde wat huizen waar vermoedelijk kunstenaars leven. Een voordeur stond open en ze zag een mooie tegeltjes muur, waar een fiets stond. Het was koud en de lucht was loodgrijs, maar in de zomer leek het een hele geweldige buurt. Een paar banken stonden onder de ramen en onder een afdekzeil in een tuin waar het gras nog hoger was dan de lege kratten bier, stonden de tuinstoelen te wachten op betere tijden. De meeste huizen waren klein en ze vond het een gezellige uitstraling. Ze werd begroet door een vrouw die een hond uitliet. Ze liep tot aan de rivier en keek uit over weilanden en water.

Prachtige wolken aan de hemel. In de verte zag ze een pontje liggen. Ze keek naar de rij bomen en vogels in de lucht. Wat had dit plekje nodig? Het moest iets gezelligs zijn wat hierbij past. Iets waardoor mensen terug kwamen. Misschien een bloemenwinkel al kon ze helemaal niet bloemschikken. Een leuk sfeerwinkeltje. Effin, ze wist het vast als ze de winkel zag. En opeens kreeg ze haast.

En tenslotte ging ze naar de winkel.

Een kale boom stond wat scheef op een klein pleintje. Ze keek vol verwachting op en schrok. Enorme platen hardboard bedekten bijna de hele gevel. Bovenin was er een raampje kapot. Geen gezellige bloembakken of een idyllisch pleintje. Dit leek op een kraakpand. Julia stond net niet naar adem te happen. Ze voelde haar wangen opvlammen. Ook dat nog; een opvlieger. Even had ze de hoop dat ze zich had vergist in het adres, maar het bord van de makelaar gaf toch duidelijk aan dat dit het pand moest zijn. Zo te zien stond het al jaren leeg. Dit was een ramp. Wat zwerfafval lag bij het pand. En hier had ze haar toekomst willen beginnen. Wat een enorm stom idee van haar.

Ze wilde weglopen maar ze hoorde een auto stoppen.

“Mevrouw van de Berg?”

“Eh ja?” Met een vuurrood hoofd draaide ze zich om en zag een oudere man staan, strak in het pak, met een aktetas. Gelukkig had ze haar meisjesnaam opgegeven, dacht ze nog.

“Ik ben de makelaar.” Voordat hij zijn zin af kon maken zei ze, “ik ben bang dat dit een vergissing is.”

“Oh maar dat is alleen maar een voorzorgsmaatregel.” En met die woorden parkeerde een wit busje half op het pleintje, bijna tegen een paaltje aan en een grote man stapte uit en nam een koevoet mee. Julia keek naar zijn witte bus waar met zwarte blokletters Klusbedrijf Vincent Zwart op stond. Daaronder zijn telefoonnummer en email. De bus was echt schoon en netjes georganiseerd. “We hebben dit gedaan om het glas in lood te besparen.” Met die woorden keek de

grote man even naar de makelaar en trok zijn wenkbrauwen op. Hij zette de hardboard plaat voorzichtig tegen het pand aan.

“De deur klemt.” De makelaar had weer zijn hulp nodig. Met een luid protest ging de deur open. Een stapel folders lag verspreid over de vloer en het rook er muf. De klusjes man kwam met een grote zaklamp en ging als eerste het pand in, over een heel oud stoepje voor de deur stappend. “Natuurlijk worden de platen weggehaald.” Aarzelend stapte Julia als laatste het pand in. Het was donker in het pand. De zaklamp liet een bruine ruimte zien met een oude eiken planken vloer. “Dit is origineel. Echt kwaliteit.”

Achterin zat een soort van halletje waarachter een best smalle half open trap naar boven was geplaatst. Een kleine ruimte, onder en naast de trap, verlicht door tl-verlichting, werd blijkbaar gebruikt als opslag. Alle muren waren meer grijs dan wit. In de hoek bij de schuin geplaatste toonbank zag ze een smerige, oude wc met een klein fonteintje, waar zelfs een handdoek hing. De blauwwitte bloementegels waren niet allemaal heel. Een smalle trap met een vies bruin tapijt, ging naar boven. De treden waren steil en de muren hadden waarschijnlijk nog nooit een verfbeurt gehad. Spinnenwebben zaten in de hoeken. Helemaal achterin zag ze een douchecabine met het halletje met ondoorzichtige wanden. Deze was niet eens zo oud. “De ventilatie werkt erg goed.”

Onder de trap was een soort van keukenblokje geplaatst met ruimte voor een wasmachine. Nog wat planken lagen op de grond, vies bruin en kapot.

“Douchen en eten koken in de winkel?” Verbaasd keek ze de makelaar aan.

“Doordat het een oud pand is mag het niet boven geplaatst worden omdat dat niet brandveilig genoeg is.” Zijn antwoord deed haar gevoel van onbehagen toenemen. Het enige positieve hiervan was dat de eikenvloer ook hier lag. Waarschijnlijk was alles daarna ingebouwd, op de trap na.

Vorzichtig ging Julia naar boven via een steile trap waar gelukkig een leuning haar hielp.

En daar kwam ze in het kleinste kamertje ooit, geaccentueerd door de schuine wanden aan beide kanten. Zijzelf kon in het kamertje staan maar een man als Vincent moest bukken. Julia zag het kapotte raampje dat uitkeek over het pleintje op de bus van het klusbedrijf. Het was er nat op de plek waar het ingeregend had. Dit was kleiner dan de slaapkamer van het oude huis. Ze geloofde nog nooit zo'n kleine woonruimte gezien te hebben. En de schuine wanden deden het nog kleiner lijken.

Ze begon te begrijpen waarom het al lang leegstond.

Achter de grote, oude en kapotte toonbank, die, met een klein keukenblokje schuin achterin de winkel was geplaatst, waarvan alleen de gootsteen met ouderwetse kranen, met wat dozen erop, er mooi aan waren, die stonden achter in de vierkante ruimte met kapotte panelen. Aan de andere kant zat een oude potkachel. Iets van de muur vandaan. De lange zwarte pijp ging recht naar boven toe.

Julia probeerde het lichtknopje, maar niets ging branden. “Alles is afgesloten.” Ondanks het verval en de verwaarloosde staat sprak het haar ergens toch aan.

Ze keek de makelaar aan. “Hier vijfhonderd euro?” Later vond ze dat wel erg goed van zichzelf. “Wat staat er tegenover? Dit heeft zoveel nodig.”

“Natuurlijk halen we alle platen weg en u krijgt Vincent een week hier om reparaties te verrichten.”

“Dit staat jarenlang leeg.” Julia liep naar de toonbank en zag dat een lade er helemaal uithing. Ze trok hem eruit en zag hoe de lade ontzet was. Ze zette hem op de toonbank neer, de stoffige oppervlakte strelend. Die was gelukkig nog heel. Nu moest ze het slim spelen. Pingelen. Vincent keek hoofdschuddend naar haar. Hij zou haar wel heel dom vinden als ze dit zou nemen. Blijkbaar zag hij dit alles niet zitten. Ze keek recht naar de makelaar. “Vierhonderd euro huur per maand voor een jaar met een optie tot meer.” Eigenlijk had ze meer onderzoek moeten verrichten. Demonstratief deed ze een stap naar de deur. Vincent richtte zijn zaklamp op de ramen en in een flits zag Julia hoe mooi, maar ook stoffig de ramen en de voorgevel waren. Ze leken nog heel.

De makelaar aarzelde en ging akkoord, bang dat ze haar bod terugtrok.

Drie uur later stapte ze op de trein terug naar het hotel, met het contract en sleutel in haar tas. Wat had ze gedaan? Een winkel beginnen? Ze had geen enkele ervaring. En zover weg van alles wat vertrouwd was. En beneden in de winkel koken en douchen. Toch had ze drie maanden vooruit betaald.

Ze pakte haar mobiel en bekeek haar berichten. Ze las met opgetrokken wenkbrauwen het berichtje van haar man; *haal nu de spullen eruit. Je hebt twee dagen de tijd. De makelaar is al bezig. Zorg dat het daarna schoon en klaar is. Ik ben niet bereikbaar.*

Ze geloofde haar ogen niet. Hij had niet eens het fatsoen om haar meer tijd te geven. Hij had natuurlijk het geld nodig van het huis. Ze ging zitten in een stationsrestaurant en nam wat te eten. Ze was flauw van de honger. Haar hoofdpijn kwam weer op zetten en alle euforie verdween. Nu moest ze slim spelen. Hij wilde zo snel mogelijk scheiden en ze had nog een en ander in het huis staan, in het hotel ook. Even overwoog ze om alles met fiets en trein te vervoeren want ze had geen rijbewijs, maar dat was onmogelijk. Dan zou ze wel tien keer op en neer moeten reizen. Ze at haar broodje op en dronk haar theekop leeg. In een opwelling belde ze de taxichauffeur.

“Sorry, stoor ik?”

“Nee hoor.” Hoewel hij blijkbaar net ging eten want op de achtergrond hoorde ze geluiden van eten koken. “Ik heb een hele rare vraag, een verzoek. Ik heb hulp nodig. Er staat nog meer spullen van mij in het huis en hotel en dat moet naar een andere plek toe. Morgen al. Het zijn bijna geen meubels of zo.” Ze kon wel huilen.

“Maar het huis moet ook leeg, het zijn goede meubels en gereedschap. En uw zoon kan wel het een en ander gebruiken, een goede wasmachine en droger. Dat moet morgen allemaal weg. Het is misschien niet zijn smaak maar het is goed spul. Uw zoon mag het allemaal hebben. Ik hoop dat hij het mee kan nemen en later dingen uit kan zoeken en verkopen of naar een kringloop. Een goede televisie.” Het bleef even stil. “Dat is onverwacht.” De stem van Gerrit klonk haar